

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 26.04.2001, sp. zn. 7 To 200/2001, ECLI:CZ:KSPL:2001:7.TO.200.2001.1

Číslo: 27/2002

Právní věta:

Výslechy svědků provedené v době, kdy bylo vedeno řízení proti uprchlému, aniž by byly splněny pro tento postup zákonné podmínky § 302 a násl. tr. ř., nejsou procesně použitelné v řízení před soudem a je třeba je opakovat.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 26.04.2001

Spisová značka: 7 To 200/2001

Číslo rozhodnutí: 27

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení proti uprchlému

Předpisy: § 302 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Plzni zamítl stížnost okresního státního zástupce pro Plzeň-město proti usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 28. 2. 2001 sp. zn. 2 T 15/2001.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením ze dne 28. 2. 2001 sp. zn. 2 T 15/2001 Okresní soud Plzeň-město shora uvedenou trestní věc obviněných J. T. a Z. T. podle § 188 odst.1 písm.e) tr. ř. vrátil státnímu zástupci k došetření. Podle § 192 tr. ř. současně ponechal obviněného J. T. ve vazbě, protože dospěl k závěru, že trvají důvody vazby podle § 67 odst. 1 písm. a)-c) tr. ř. Důvodem postupu podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. byla skutečnost, že podle přesvědčení soudu prvního stupně trestní stíhání obou obviněných, zpočátku vedené jako proti osobám uprchlým, bylo vedeno neoprávněně jako řízení proti uprchlému, takže důkazy, které v tomto stadiu řízení byly provedeny - do řádného sdělení obvinění oběma jmenovaným, jsou procesně nepoužitelné. Jde zejména o výpovědi rozhodujících svědkyň B., C. a D., které podle přesvědčení soudu bude nezbytné opakovat.

Proti usnesení podal okresní státní zástupce pro Plzeň-město v zákonné lhůtě stížnost, kterou později blíže zdůvodnil. Postup soudu prvního stupně nepovažuje za správný a navrhl, aby usnesení bylo

zrušeno a věc vrácena soudu, aby o ní dále jednal a rozhodl. V podrobnostech uvedl, že rozhodujícími důkazy pro posouzení správnosti postupu orgánů činných v trestním řízení podle § 302 tr. ř. jsou úřední záznamy policie ze dne 28. 9. 1999, 6. 9. 1999 a 22. 10. 1999, z nichž dovozuje, že obviněná Z. T. se v září 1999 nezdržovala v místě svého trvalého bydliště v Z., obviněný J. T. nebyl zastižen na žádné ze známých plzeňských adres a podle sousedů se měl zdržovat v Holandsku a také další šetření prováděné v říjnu 1999 na třech plzeňských adresách bylo ukončeno s negativním výsledkem. Obvinění se tedy vyhýbali trestnímu stíhání tím způsobem, že se skrývali, a skutečnosti, na které poukázal soud, že v témže období probíhalo rozvodové řízení, v rámci kterého se jim podařilo doručit obsílky a dostavovali se k soudu, svědčí pro závěr, že právě trestnímu řízení se hodlali vyhýbat. Ani skutečnost, že obviněná Z. T. se k vyšetřovateli dostavila na základě telefonické výzvy do místa svého trvalého bydliště v Z., neznamená, že by se trestnímu stíhání nevyhýbala. Dále bylo poukázáno na to, že obviněným byli řádně ustanoveni obhájci, kteří se zúčastnili všech výslechů, které nyní soud považuje za procesně nepoužitelné.

Krajský soud v Plzni přezkoumal podle § 147 odst.1 tr. ř. napadené usnesení i řízení, které mu předcházelo, a shledal, že stížnost státního zástupce není důvodná.

Z obsahu spisu je zřejmé, že proti obviněným J. T. a Z. T., roz. H., byla podána obžaloba 10. 1. 2001 u Krajského soudu v Plzni pro rozsáhlou trestnou činnost podrobně popsanou ve výroku obžaloby i v napadeném usnesení, která v případě J. T. byla kvalifikována v bodě 1a) podle § 204 odst. 1, 2, 4 tr. zák. a pod bodem 1b) podle § 246 odst. 1, 2 písm. b), c) a § 10 odst. 1 písm. c), § 209 odst. 1 písm. a) tr. zák., pod bodem 2a) podle § 246 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zák., pod bodem 2b) podle § 204 odst.1, 2, 3 písm. c) tr. zák., pod bodem 3) podle § 187 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., pod bodem 4a) podle § 204 odst. 1, 2 tr. zák. a pod bodem 4b) podle § 246 odst. 1, 2 písm. c) tr. zák. V případě obviněné Z. T. bylo jednání uvedené v obžalobě pod body 1a), 1b), 2a), 2b), 4a) a 4b) posouzeno shodně jako u obviněného J. T. Pravomocným usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2001 sp. zn. 2 T 1/2001 byla věc postoupena Okresnímu soudu Plzeň-město jako soudu věcně a místě příslušnému, protože krajský soud dospěl k závěru, že jednání obviněných vůči poškozené L. C. nelze kvalifikovat podle § 204 odst. 1, 2, 4 tr. zák., že přichází v úvahu právní kvalifikace podle § 246 odst. 1, 2 písm. b), c) tr. zák. a vzhledem k sazbě zde uvedené není dána věcná příslušnost krajského soudu.

Okresní soud Plzeň-město poté znovu obžalobu předběžně projednal a po zhodnocení výsledků přípravného řízení učinil správný závěr, že v jeho počátku nebyly podmínky pro konání řízení proti uprchlým ve smyslu § 302 odst. 1 tr. ř., a proto důkazy, které byly provedeny do sdělení obvinění oběma obviněným, jsou v řízení před soudem nepoužitelné, přičemž se jedná právě o rozhodující usvědčující důkazy.

Tento závěr soudu prvního stupně je zcela správný a v napadeném usnesení je velmi podrobně, zcela vyčerpávajícím způsobem zdůvodněn a lze na něj odkázat, když odvolací soud zastává zcela shodné stanovisko.

Řízení proti uprchlému patří mezi zvláštní způsoby řízení upravené v trestním řádu a lze je konat pouze výjimečně za podmínek uvedených v § 302 odst. 1 tr. ř. Podmínkou řízení proti uprchlému je fakt, že se obviněný vyhýbá trestnímu řízení pobytem v cizině nebo tím, že se skrývá. Soud prvního stupně správně poukázal na to, že úřední záznamy Policie České republiky Znojmo a Policie České republiky Plzeň ze dnů 28. 9. 1999, 6. 9. 1999 a 22. 10. 1999 nebyly dostatečným podkladem pro závěr, že se obvinění vyhýbají trestnímu řízení pobytem v cizině, příp. že se skrývají. Z obsahu těchto úředních záznamů pouze vyplynulo, že obvinění nebyli zastiženi na známých adresách, ze zprávy policie ve Znojme ze dne 28. 9. 1999 vyplynulo, že obviněná Z. T. by se měla zdržovat v P., a byla zmínka také o jejích aktivitách v SRN. Ze zprávy ze dne 10. 6. 1999 týkající se obviněného J. T. vyplývá, že se nezdržuje v trvalém bydlišti, měl by se zdržovat v S. v ulici P., kde nebyl zastižen. Ze zprávy ze dne 6. 9. 1999 je zřejmé, že obvinění nebyli zastiženi na žádné známé adrese a měli by

provozovat kuplířství v Holandsku. Ze zprávy ze dne 22. 10. 1999 je pak zřejmé, že o pobytu obviněných v cizině se měli policisté dovědět od pouličních prostitutek. Závěry plynoucí z těchto zpráv a úředních záznamů jsou však velmi obecné a jsou v zásadním rozporu s tím, co soud prvního stupně zjistil z obsahu spisu téhož soudu sp. zn. 11 C 304/99, kdy ve stejné době, v listopadu 1999, probíhalo rozvodové řízení obviněných, oběma se podařilo doručit vyrozumění o jednání soudu, oba se také zúčastnili ústního jednání dne 11. 11. 1999 (návrh na rozvod byl podán v září 1999). Obviněná Z. T. zde také věrohodně vysvětlila, proč se vrátila k rodičům do Z. a nezdržovala se ve společném bydlišti s manželem. Důležitým zjištěním je také fakt, že obviněná se k vyšetřovateli dostavila na základě telefonického předvolání do trvalého bydliště v Z. a obviněný J. T. byl zadržen policií při běžné dopravní kontrole 29. 11. 1999 v P. Je proto třeba souhlasit s tím, že podmínky pro konání řízení proti uprchlému za těchto okolností nebyly splněny a nepochybně lze souhlasit se závěrem vyjádřeným v napadeném usnesení, že postup podle § 302 odst. 1 tr. ř. byl do značné míry ovlivněn tím, že ke dni 4. 11. 1999 se podařilo zajistit účast rozhodujících svědkyň C. a B. a později dne 11. 11. 1999 i svědkyně D.

Jestliže podmínky pro konání řízení proti uprchlému ke dni 4. 11. 1999, kdy oběma obviněným byli ustanoveni obhájci a bylo těmto sděleno obvinění, nebyly splněny a k výslechům svědkyň C., B. a D. došlo předtím, než obviněným bylo osobně sděleno obvinění, je třeba souhlasit s tím, že důkazy v tomto stadiu řízení provedené nejsou procesně použitelné v řízení před soudem, přičemž svědkyně B. byla sice znovu vyslechnuta 28. 1. 2000 po sdělení obvinění, nebyla však vyslechnuta v plném rozsahu a tuto její výpověď nelze považovat za dostatečnou. Pokud jde o svědkyni C., ta po sdělení obvinění vyslechnuta již nebyla, a pokud jde o svědkyni D., ta byla sice vyslechnuta ještě dne 21. 6. 2000, výpověď však zásadním způsobem změnila a obviněné v rozsahu podané obžaloby neusvědčovala. Výpovědi těchto tří svědkyň jsou zásadními usvědčujícími důkazy a je třeba přisvědčit i tomu, že další důkazy ve věci provedené, zejména svědecké, samy o sobě by dostatečným podkladem pro podání obžaloby nebyly.

Stížnost okresního státního zástupce pro Plzeň-město proto nebyla shledána důvodnou a musela být zamítnuta podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.

Soud prvního stupně v souvislosti s rozhodnutím podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. také správně rozhodl o dalším trvání vazby obviněného J. T. v souladu s ustanovením § 192 tr. ř. I tento výrok je obsahově zcela správný, podrobně zdůvodněn, přičemž do tohoto výroku stížnost státního zástupce zaměřena nebyla.